

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Elena Kedros
RAGAZZE DELL' OLIMPO
Prigionero dell' Ade

Umetnički direktor: Fernando Ambrozi

Likovna obrada: Federiko Bertoluči

Dizajn logotipa: Sara Marijani

Grafička obrada: Silvija Bovo

Ilustracije: Emilio Urban, Manuela Raci, Mara Damijani

Copyright © by Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano, 2009

Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-654-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Elena Kedros

DEVOJČICE
SA
OLIMPIJA

Zarobljenik Podzemnog sveta

Sa italijanskog prevela Svetlana Babović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

U bekstvu

„Odličan potez, Medisonova!“, ote se Peti Doson, Sidinoj strogoj učiteljici mačevanja i bivšoj šampionki.

Bilo kog drugog dana, u bilo kom drugom trenutku, Sid Medison bi likovala. Dosonova je bila poznata kao veliki kritičar, i kad bi ona rekla da je nešto odlično, onda je to stvarno bilo dobro. Međutim, toga dana Sid nije imala vremena za radovanje. Umesto da se zahvali, klimne glavom ili promrmlja neki

odgovor, ona pogleda na sat i pomisli: „Jao, skrati priču!“ Bila je u žurbi i imala je pet minuta da se presvuče i šmugne kući.

„Sledeći put hoću da vidim iste ovakve poteze!“, nastavi Dosonova, ponovo kiselog lica.

„Dobro, ali sada moram da idem.“ Odlučila je da se pravi da ne primećuje mrki pogled

koji joj je Dosonova dobacila pre nego što je otišla da popravlja stav drugog deteta. Sid se gotovo katalpurala s podijuma, skinula zaštitnu masku i pojurila ka svlačionici. Upravo je otvarala vrata kad ju je neko ščepao s leđa.

„Gde bežiš? Nećeš me valjda ostaviti ovde samog!“

„Samo se ti nadaj! Hoću, Dudo! Videćeš da ćeš se i sam nekako izvući“, zacereka se Sid, preskoči prag i ispred nosa mu tresnu vratima! Nema veze. Danas nije imala vremena da se izvinjava. U trku izu cipele i gurnu ih u torbu. Istovremeno je zamišljala zbušnjeno lice Duda Morisona. Bio joj je najbolji drug još iz osnovne škole, kada su prestali da se koškaju i zajedno počeli da treniraju mačevanje. Srećom, on je bio najveseliji i najvedriji drugar na svetu i zaboraviće ovaj ispad u roku od dve sekunde.

„Onda, vidimo se sutra“, viknu joj dečak kroz vrata.

Prošlo je manje od dve sekunde. Verovatno nije ni obratio pažnju na to. Ili je i on imao neki plan. Sid se presvuče brzinom svetlosti, stavi torbu na leđa i šmugnu u spravarnicu. Odatle siđe u suteran i gotovo prelete stepenice. Za trenutak se zaustavi pred izlazom i duboko udahnu. Pažljivo odškrinu gvozdена vrata, trudeći se da ne pravi buku. Pogleda ka ulazu u salu za vežbanje i...

Prokletstvo!

Tamo je stajala njena noćna mora, vrtela se ukруг i s vremena na vreme nameštala dugu plavu kosu: Luče ju je čekala na izlazu. Kao i uvek u poslednje vreme. Sid sačeka da se ova okrene, a zatim se išunja odatle i sakri iza jednog parkiranoг kamioneta. Ovde je bezbedna i zaštićena od otkaçene progoniteljke. Nije baš bila oduševljena idejom da tako çući satima, ali ako se samo mrdne, biće uhvaćena na delu.

Luče Grimaldi, koja je uz Hun Song bila njena najbolja prijateljica, imala je neverovatnu moć çitanja tuđih misli. Kada su se poslednji put videle, Sid je smišljala plan bekstva, a Luče ju je fiksirala kao da je skenira rendgenskim zracima. „Nešto smišljaš!“, šapnula joj je, lukavo se smeškajući. Sid je odmah počela da brblja nepovezano pre nego što je uspela da promeni temu. Bilo je gotovo nemoguće sakriti

nešto od Luče. Verovatno je sve to imalo veze sa njenim moćima i onim što je zapravo bila. Ili je to jednostavno njen lični talenat. U svakom slučaju, Sid nije mogla da mrdne od nje. Jedino razumno u ovoj situaciji bilo je da sačeka da Duda i ostali izađu. Tako bi Luče postigla svoj cilj i ona bi mirno mogla da se vrati kući, a ne da izigrava duha.

Sede na pločnik i stavi slušalice mp3 plejera, tek da joj ne bi bilo dosadno dok čeka, a zatim joj se ote lagani kikot. Luče je stvarno opasna kad je uspela da je natera da se ovako ponaša. Ona i jeste bila strašna, mada njih dve nisu imale ništa zajedničko. Kad su se prvi put srele, nisu se dopale jedna drugoj. Zatim se sve promenilo. Luče, Hun i ona otkrile su da su rođene istog dana i da dele zajedničku prošlost: sve tri, u nekoj vrsti prethodnog života kojeg se uopšte ne sećaju, bile su boginje sveta koji smrtnici nazivaju Olimp. Jednog dana isplakale su neobične suze, vrele i obojene, koje su se pretvorile u kamenje – obeležje njihovih božanskih moći – od kojeg se nikada nisu odvajale.

Hun je u minduši nosila svoj ljubičasti ametist. Blistavih i krupnih plavih očiju na istočnjačkom licu, ona je bila Atena. Na Zemlji je bila pravi genije. Mogla je da računa na one neobične *klikove* pomoću

kojih je znala stvari o kojima inače nije imala pojma. Na Olimpu je gospodarila munjama i drugim neobičnim oblicima energije.

Luče je nosila lančić sa svetlucavim kvarcom koji se preliva od roze do crvenkaste boje. Obožavala je da se zabavlja i svaki trenutak pretvarala je u zabavu. Ona je bila Afrodita. Na Zemlji je jednostavnim treptanjem svakog mogla da natera da radi ono što ona želi. Na Olimpu je bila u mentalnoj vezi sa svojim neprijateljima i tako koristila njihove moći.

I najzad, Sid je bila Artemida. Sa kaiša farmerki visio joj je crni opsidijan. Na Zemlji se isticala u borbi licem u lice, bila veoma hrabra i fizički spremna. Na Olimpu je svoj kamen pretvarala u oružje i uspešno se suprotstavljala protivniku.

Sid se pomeri taman toliko da može da proviri ka Luče. Videla je kako na trenutak skida pogled sa ulaza da bi iz torbe izvukla ogledalce i proverila frizuru. Verovatno joj je nešto zasmetalo čim je napravila nervozan pokret, podigla naočare za sunce i počela da namešta frizuru. Zatim je usledio još jedan ljutiti gest. Kao da je Afrodita morala da vrti pramen kose da bi dobila ono što želi. U tom trenutku Sid požele da svoj opsidijan pretvori u veliki gumeni čekić i tresne je u glavu. Ponovo se namesti na trotoaru i trže

se. Na mp3 plejeru upravo je počinjala pesma koju je Luče volela, a koju Sid nije mogla da podnese. Eto zašto joj ga je prijateljica pozajmila... Uši joj ispuni bujica romantičnih žalopojki, što joj je bilo smrtno dosadno. Ovoga puta neće joj ostati dužna. Treba da joj priredi jednu masnu šalu, kojom...

„Jao, baš si srce što si izašla ranije da bi mi malo pravila društvo!“

Katastrofa! Totalni promašaj!

Bila je to Luče.

Udarac repom

On je bio bog među bogovima. Ares. Bog rata. Onaj koga su se najviše plašili, koji je bio tako nemilosrdan i surov. Pokušavao je da zagospodari Olimpom i uspeo je da porazi osam od dvanaest vrhovnih božanstava, koji su sada njegovi zarobljenici u Dodekateonu, pretvoreni u kamene kipove. Ostale su samo senke nekadašnje slave. Na svakoj od tih figura sijao je kamen sa moćima zarobljenog boga. Karneol

je posedovao Hefestove, a akvamarin Posejdonove moći. Čilibar Demetrinu, a tirkiz Hermesovu moć. Njih osmoro bili su mu zarobljenici i istovremeno simbol njegovih osam pobjeda. One tri proklete boginje, tri Gospodarice Olimpa, bile su, naprotiv, njegov večiti poraz. Atena, Afrodita i Artemida su mu izmakle i rešile da s ponovo rode na Zemlji kao smrtnice, čime su bacile senku na njegovu pobjedu. On ih je dugo tražio, a kada ih je konačno pronašao, poslao je za njima tri vešta ratnika: Spartanku Megan, koja je nastala iz zmajevog zuba, zlog duha Sikofanta i užasnog Draka. Boginje su ih sve uništile, uprkos tome što su živele u telima tri beznačajna devojčurka. Ares je urlao od besa. Sikofant je poslednji poražen, ali ne i potpuno uništen. Ostavio je Dionisov rubin u rukama jednog smrtnika, koji je tako postao novi Aresov ratnik. Preko tog kamena u koji je ulio svu svoju zlobu, Ares je mogao da ga natera na poslušnost. Nije bilo važno koliko se ovaj trudio da mu se odupre. Pre ili kasnije, moraće da popusti.

Sa svog božanskog prestola, Ares pogleda Zlatni plamen koji je neumitno slabio. Čitav Olimp gasio se sa njim. Da bi konačno pokorio i uništio pobunjenike iz Sinfalida, moraće da priključi vatru svojim moćima, zajedno sa moćima ostalih jedanaest vrhovnih

božanstava. Zato mora da uhvati tri boginje. Ali imao je i drugu, znatno privlačniju mogućnost.

Jedan Taur, čuvar sa sekirom, pojavi se pred njim.

„Osmatrači su na svojim mestima“, promrmlja. Gospodar rata ga ne udostoji niti jednog pogleda. Znao je da će se boginje pre ili kasnije vratiti. U međuvremenu će njegov ratnik delovati, a da one to neće ni primetiti.

Providna kao duh

Sid podiže pogled i pred sobom ugleda Luče sa pobeđničkim osmehom na licu. Sa njenih usana dopirale su ljubazne reči, ali je pogled nedvosmisleno govorio: „Uhvatila sam te na delu“. Razmišljajući da li da je izgrdi ili da prasne u smeh, Sid izabra srednje rešenje.

„Jesi li slučajno prolazila ovuda?“, upita dok joj je lice poprimilo i drzak i saučesnički izraz.

„Intuicija dostojna jedne Hun“, zadovoljno će Luče. „Bolje bi bilo da stanemo ispred ulaza. Ako Duda vidi kako se krijemo, može pomisliti da želimo da ga izbegnemo!“

„A mi ne želimo da pomisli ništa slično, zar ne?“, nasmeši se Sid. „Kada ćete već jednom odlučiti da se vidite, a ne mene da mučite...“

„Evo ga!“, zacvrkuta Luče.

Odlučno zgrabi Sid i povuče je sa sobom. Ova samo uzdahnu. Dobro poznata igra je počinjala. Čim Luče ugleda Dudu, oči joj zacakliše, a čim Duda spazi Luče, lice mu poprimi glupav izraz. Najzad, njih dvoje počеше da se gledaju i da čavrljaju, zaboravljajući na njeno prisustvo. Ili skoro da je bilo tako.

„Zar nisi morala da odeš ranije?“, upita Duda Sid, ne skidajući pogled s Luče.

„Jeste“, umeša se Luče, „ali me je sreła napolju, malo smo proćaskale i tako odlučile da te sačekamo i pođemo zajedno, zar ne?“, upita ona Sid, ali ne skidajući pogled sa Duda.

Sid se nije ni potrudila da odgovori, jer je ionako ne bi slušali.

„Danas ja guram skuter!“, promrmlja. Kao da je to bilo nešto novo. Ni Luče ni Duda joj ne odgovoriše. On, sav blažen, bio je suviše zauzet dok je slušao kako

Luče veselo cvrkuće o svemu i svačemu. A Sid je postala nevidljiva. Providna kao duh. Ili se barem tako osećala. Pretvarala se da joj je teško da gura skuter, kako bi ostala pozadi i pustila zaljubljene golupčice da budu sami. Bili su sladak par i u više navrata pokušavala je da ih ubedi da su stvoreni jedno za drugo, mada nije bila baš stručna u tom poslu. Međutim, kad god bi se dotakla te teme, i Duda i Luče uspevali su da je vešto izbegnu. On je crveneo, pretvarao se da nije čuo i počinjao da uvija, dok joj je Luče odgovarala da je njihov zajednički prijatelj samo još jedan od njenih mnogobrojnih obožavalaca.

Dok je koračala, Sid pomisli da bi rado preskočila sledeći čas mačevanja kako bi pružila priliku svojim prijateljima da budu sami. Iako trenutno nije imala drugog izbora osim da gura skuter, sve bi bilo lakše kad bi bar mogla da izbegne tu smaračku muziku!

„Gore od ovoga ne može“, pomisli. I kao da je univerzum hteo da se zabavi i da joj protivreči, poče da pada kiša. I to ne neka prijatna kišica, već pravi pljusak.

„Hajde da požurimo!“, doviknu joj Duda trčeći ka njoj, dok ga je Luče pratila. Dečak skoči na svoj skuter i upali motor.

„Penji se da te odvezem kući“, reče i doda gas, ne skidajući pogled sa Luče. Sid nije izdržala:

„Da *mene* odvežeš kući?“, nasmeši se. Dudin izraz lica bio je neponovljiv. Potpuno zbunjen i zanemao, razrogači oči i poče da gleda čas jednu čas drugu.

„Pa... normalno je da tebe vozi kući... Ipak si ti imala trening, i ako pokisneš razbolećeš se“, umeša se Luče koja nije podnosila neprijatnu tišinu, a osim toga, bila je i stručnjak za izvinjenja i laži. (Da nije Duda bio u pitanju, smislila bi nešto još bolje.)

Sid se jedva uzdrža da ne prasne u smeh.

„Izdržljiva sam ja“, odvrati. „U svakom slučaju, idem peške... bliže stanujem.“

Ništa od toga nije bilo tačno, ali je sada prvi put izmišljala više od svoje drugarice. Spazi zahvalan i srećan izraz na Dudinom licu, i on odmah dade znak Luče da se popne na skuter.

„Onda, vidimo se sutra!“, uzviknu on, a onda krenuše.

Sid pogleda prijatelje dok su se udaljavali. Zatim primeti kako se Luče okreće prema njoj i namiguje joj. Nije mogla a da joj se ne nasmeši.

Sid stiže kući potpuno mokra. Telefon je upravo zvonio i ona potrča u hodnik da bi se javila, trudeći se da ne napravi poplavu. Bila je to Hun.

„Onda, da te čekam kroz jedno pola sata?“

„Možda malo duže. Moram da se osušim i sredim materijal koji si mi tražila“, odgovori joj.

„Jel' ti uspeo plan?“

„Recimo da jeste. Trebalo bi da su Luče i Duda sada sami, ali za sve je najzaslužniji pljusak. Posle treninga presrela me je naša Afrodita“, progundā Sid, a zatim joj nešto neočekivano privuče pažnju. „Izvini me sada, Hun, vidimo se posle.“

Na stolu u hodniku stajala je ogromna gardenija u celofanu, sa mnogo zlatnih ukrasa i ceduljom sa Amorom u zaglavlju. Neko je stavio cvet u glupu plavičastu vazuu, ukrašenu odvratnim krilatim srculenicima bebeće roze boje. Na stolu već otvarana ceduljica, naslovljena na majku:

Najdraža,

*Brojim minute koji me dele od našeg
sastanka. Sanjaj me ove noći!*

Hju

Sid se u trenutku zajapuri. Da je sad mogla da se natera da povrati, uradila bi to po samoj cedulji. Kako je taj neandertalac mogao sebi da dozvoli da se približi njenoj majci? Pa čak i da joj izdaje naređenja. „Sanjaj me!“ Možda je hteo još i da mu obriše

pod i zakrpi čarape! Sanjaj me! Pa šta on to zamišlja, ko je on? Morfej? Sa onim stomakom kao lubenica, tankim umazanim brčićima, ogromnom ćelom sa tri jadne kovrdže, bio je samo obični uobraženko. I drznuo se da pita njenu majku da izađu! Što se nje tiče, taj je Hju mogao da broji minute koliko hoće, ali ona bi mu najradije izbrojala šamare.

„Zašto baš sada?“, procedi Sid.

Kada je poslednji put bila na Olimpu, otkrila je da je njen otac Dejvid još živ. I da to nije bio niko drugi do čovek sa zlatnom maskom – Auron. Shvatila je da ga je baš ona spasla pre desetak godina, tokom velikog zemljotresa. Svi su verovali da je Dejvida Morisona progutala velika pukotina. Ali je Sid crnom suzom devojčice-boginje prizvala Iris, boginju duge, koja ga je odnela na Olimp i sprečila da se strmoglavi u rascep.

Sid je bila presrećna kad je saznala da joj je otac živ, a mnogo kasnije se i sama u to uverila. Zatim su se pojavila pitanja. Zašto se Auron nikada nije vratio na Zemlju? Zašto joj nije rekao istinu kada je prvi put kročila na Olimp? I iznad svega, zašto nije hteo da joj otkrije ko je kada je razgovarala s njim? „Za sve u životu potrebno je vreme, a to vreme još nije došlo“, rekao joj je. Kakva bezvezna rečenica! Čak je

i Sikano, starac sa kamenim očima, predložio Sid da ne silazi u Podzemni svet, pod izgovorom da boginja u njoj mora još da ojača. Izgledalo je kao da se svi drugi pitaju šta i kada one treba da čine. Na podijumu za borbu Sid nije čekala da joj neko kaže kada i kako treba da napadne. O tome je odlučivala sama. Htela je da tako bude i u životu.

Ponovo baci pogled na onu odvratnu plavičastu vazu. Majka je uvek čvrsto verovala da će se Dejvid vratiti. Zašto je baš u trenutku kada je mogla da otkrije da je u pravu, prestala da veruje u to?

I šta je ona tu mogla da uradi? Da otkrije istinu ili da ćuti, barem dok ne zatraži objašnjenje od Aurona?

Mnogo pitanja bez odgovora. Ali je jedan ipak postojao. Bio je to odgovor na pitanje: „Šta uraditi sa jednom plavičastom vazom sa roze srdašcima?“ Sid stegnu pesnice i tresnu po njoj. Posuda je odletela na drugi kraj sobe i pala na pod, razbivši se na komade. Zvuk lomljave i parčići koji su se razleteli na sve strane ispunili su je dubokim zadovoljstvom. Još uvek se naslađivala kad je majka upala u kuću.

„Šta se dogodilo?“, upita je.

„Zašto ti onaj glupi Hju šalje svoje glupo cveće?“, upita Sid umesto odgovora, sa najnamrgođenijim licem koje je pronašla na svom repertoaru.